

מסורת הש"ס

(א) לקמן קרא: [וזכרם לו:]; (ב) [לקמן קרא:]; (ג) [אמר רבא]; (ד) [וזכרם עט. ע"ש, ה]; (ה) [נפחם עה:]; (ו) [קט. ד"ה וכו' לא]; (ז) [דף סו, א]; (ח) [פרשת לו סי' פ' ע"ש היטב ולריך יטוב]; (ט) [ז"ל דמקסן]; (י) [ע"ז עה, ט] (ס) [ע"ז פ"ח ה"ב].

גליון הש"ס

תורה"ה שאני וכו' ולא שומן. מ"מ קשה להמקשן דפרין והא אמר ר"ה והלא להוית דכל זלי מפעפע קשה ממתי' זו דנעץ מוטב: ד"ה אבר וכו' אומר ר"ת דדוקא. עין ע"ז נו ע"ב תורה"ה אכל:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה שאני וכו' והרב ר"י בר ר"מ מפרש: (ב) ד"ה אמר וכו' שלא היה כחזק בסמים במשהו כרב:

לעזי רש"י

טרישנלש"ט. חזר, מחלחל.

מוסף רש"י

תירומה כו' ואם בשל בנותן טעם. נאסרין המולין לזרים (ובחים צו).

גיד הגשה פרק שביעי חולין

צו.

עין משפט נר מצוה

ס א ב מ"י פט"ו מהל' מאכלות אסורות הל' נל טו"ש י"ד סימן קה ספיק ה: סד ג טו"ש"ע שס ס"ח: סה ד מ"י פט"ו מהל' מאכלות אסורות הל' יא סנה לאוין קלא טו"ש"ע י"ד סי' כג:

סו ה מ"י פט"ו מהל' תרומות הל"ט: סז ו מ"י פט"ו מהל' מאכלות אסורות הל' כט:

ז [מ"י] פט"ו מהלכות מאכלות אסורות הלכה גן:

רבינו גרשום

למימר דחלב לאוניו לא מטא אפילו הכי אסור: רב הונא בר יהודה אמר כוליא בחלבא הוה. כלומר הא עובדא בבנישחא דמעון לא גרי שצלאו בחלבו הוה דאי הוה [הכין] ודאי הוה אסור דמפעפע אלא כוליא בחלבא הוה דהכוליא לא בלעא (א) דגומרי מישב שיבי: רב אדא בר אבהו אמר כולכית באילפס הוה כלומר דג טמא שבישלו עם דגים טהורים ואתו שאלו וכו': קפילא ארמאי. אופה בכרי: מין שאניו מינו דהיתרא כו' כגון חולין ותירומה דליטעמיה כהן: דאסורא בקפילא כגון בשר בחלב דהוא מין בשאינו מינו. מין במינו דליכא למיקם אטעמא כגון חתיכה של נבלה שנחבלה עם חתיכות טהורות:

(א) נלכארו חיו מוכן דלי"כ גנדי נמי י"ל דמשב שייבי ועוד דמשב שייבי לא שייך רק בדם אכל לא בשמניות וי"ע.

דבכל מקום שאנו אוסרין כדי קליפה אמאי אין אותו כדי קליפה חזר ואוסר מה שאכלו וצענין זה יאסר הכל אלא היינו טעמא לפי שאין טעם האיסור עובר כלל יותר מכדי קליפה והרב רבי אליעזר ממ"ץ היה מחלק משום דלא אמרינן חתיכה עצמה נעשה נבלה במקצת חתיכה אלא בכל החתיכה ואין זה טעם ועוד מדע דאי לא תימא הכי אין לך צטר מותר לעולם דהא קיימא לן דכל הבשר הנמלח נעשה נבלה צלחו יום או יומים יש צו טעם מלח יותר ואפ"ה לא אמרינן דמלח שעל הבשר הנאסר מחמת הדם יחזור ויאסור את הבשר אלא ז"ל משום דלע"פ שצנלע צבצר טעם המלח טעם הדם שצנלח אין נבלע צו כלל:

שאני חלב דמפעפע. לכן אסור אפילו הראש והא דלמרינן(א) נעץ מרוטעו על החרס וחזר אליו יטול את מקומו ותו לא היינו משום דרוטב אינו מפעפע כל כך דליר בעלמא הוא *ולא שומן ואי"ת אם כן צמתימין איכא שומן הגיד דמפעפע ואפילו נללה נמי ליסתר כוליה ונראה לר"ת דשמונו של גיד אינו מפעפע והרב (א) ר"מ מפרש כיון דשומן הגיד לא מיתסר אלא מדרבנן דגורו ציה אטו הגיד כשאין הגיד אוסר גם צו לא החמיירו ולפירשוו למאי דקיימא לן (לקמן דף טז): דלוי צגדין צגיט אפילו נתצשל לא אוסר כמו שאין הגיד אוסר ורבינא דאסר צסמוך גבי הנהו אטמהתא ז"ל דסבר דיש צגדין צגיט כמנא דצמתימין: **ההוא בחוש**

הוה. מפרש ר"ת כחוש הוה ולכן שרי דחלב כחוש אינו מפעפע ועי"ל כחוש הוה ויש צו מעט חלב וצטל צששים: **כוליא בחלבא** הוה ושריא. לפי שהיה הקרום מפסיק ונראה שזרין להסיר מן הכוליא כדי קליפה לפי שהקרום עצמו מוצלע מן החלב כדלמרינן לעיל (דף גא). תלתא קרמי הוה ואי"ת ליסתר כוליא משום דמפעפע צה לוצן כוליא דרבי יוחנן גופיה אסר לעיל (דף צא): לוצן כוליא כדלמרינן דממרט ליה וי"ל כיון דלא אסור אלא מדרבנן אינו אוסר את הכוליא: **אבר בשר בחלב מאן טעים י"ח.** והא דלא פריך אצמתימין (לעיל דף טז): דירך שנתצשל צה גיד הנשה מלן טעים ליה משום דמשערינן ליה כצטר צלפת אצל קשה דלמתינ' דפרק כל הבשר (לקמן דף קח). דטפת חלב שפלה ע"ה חתיכה צטר אם יש צה צגיט וכו' הוה מלי למפרך וכן אצמתינ' דפרק צתרא דמסכת ע"ז (דף עג.) יין צמים ומים ציין צגיט וי"ל דהתם קל לשער צס' אכל הכא אין קל לשער מה שצלוע צקדרה אלא על ידי טעימיה איך נמי דמשמע ליה דרך צריימא על ידי טעימיה איירי דומיא דתרומה דטעם לה כהן: **סמכין אקפילא.** אע"ג דעוצד כוכבים הוה כיון דקפילא הוה לא משקר שלא יפסיד אומנתו: **אמר רבא ב'** ואמור רבנן בם'. לקמן צפ' כל הבשר (דף ק) פסק הקוטרס כרבי יהודה דמין צמינו לא צטיל מדקס ליה רבי צשיטמיה דקאמר נראין דברי רבי יהודה ורב ושמואל נמי דלמתי תרווייהו כל איסורים צצתורה צמינו צמשהו ותינא כוותייהו צמסכת עבודה זרה צצרק צתרא (דף עג.) ואע"ג דלפילנו עלייהו רבי יוחנן ור"ל התם ותינא נמי כוותייהו שמעינן נמי לאצבי ורבא צצתראי הוו דקמו כרב ושמואל דלייתמר חלל לגו חמר' כו' צמסכת עבודה זרה פרק צתרא (דף סו.) וצמסכת פסחים (דף ג.) נמי פסיק רבא הלכתא חמץ צומנו צין צמינו צין שלא צמינו צמשהו כרב וטעמא דרב מפרש התם דרב צמשהו דלמר לא איסורין צצתורה צמינו צמשהו ואלא צמינו צחמץ משום דלא צדילי דרבי מיינה ואתו לזולוי ציה עד כלן לשון הקוטרס ור"ת אומר דכל זה אינו ראייה דאין הלכה לא כרבי יהודה ולא כרבי ולא כרב ושמואל דהלכה כרבי יוחנן לגבי רב כדלמר צריש צי"ה (דף ז:) וגבי שמואל כדלמר צמי שהוליאורו (ערוצין מז:) ורבי יהושע צן לוי נמי אית ליה לקמן (סח.) צשמעתינ דמין צמינו נמי צטיל דיליך מזורע צשלה דהוי מין צמינו ורבי יהושע צן לוי צר סמכא הוה והלכה כמותו בכל מקום ואפילו לגבי ר' יוחנן צדמשמע צצרק צתרא דמגילה (דף ס.) דלמר רב פפי צמשיה דרבא מצי כנישתא לצי רבנן שרי מצי רבנן לצי כנישתא אסור ורב פפא צמשיה דרבא אמר איצפא וקאמר התם כותמיה דרב פפי מצתצרא דלמר רבי יהושע צן לוי צית הכנסת מותר לעשותו צית המדרש ואע"ג דרבי יוחנן פליג עליה כדליאת התם מייתי ראייה מר' יהושע צן לוי ומיהו ר"ת עצמא היה דוחה דהא דפליג רבי יוחנן התם דקאמר את הצית הגדול צית שמגדלין צו תפלה איך שמגדלין צו תפלה קאמר להכי מייתי אסור ר' יהושע צן לוי דלרב פפא דלמר איצפא לא הוי לא כרבי יהושע צן לוי ולא כרבי יוחנן ומ"מ ע"ה דלרב דבצדר תנאים ואמוראים פוסק הלכה כרבי יוחנן צו' לוי בכל מקום וההיא דחמר' לגו חלל וחמר' חדתא צצעיצי אומר ר"ת דליכא לאוקומי צצצל ויין נסך דמודי צהו רבי יוחנן כדלמרינן צמסכת עבודה זרה (דף עג.) מדע דהא רבא גופיה אית ליה הכא דמין צמינו דליכא למיקם אטעמיה צס' ורבינו אפרים היה דוחה דהכא איירי צחמר' חדתא צצעיצי וקרי ליה מין צמינו לפי שטעמם שוה ויש להם דין מין צשאינו מינו דהא רבא איל צצרק צתרא דמסכת ע"ז(י) צצר שמה ואין נראה לומר כן דכיון דאלו צצר שמה לא היה קורא אותו מין צמינו ובהקומץ רבה (מנחות כג.) נמי קאמר רבא קסבר רבי יהודה כל מין ומינו ודבר אחר כו' מכלל דרבא גופיה לא סבירא ליה הכי וצפרק כל שעה (פסחים דף ג.) דלמר רבא הלכתא חמץ צומנו צין צמינו צין שלא צמינו צמשהו כרב לא גרס ר"ת צמשהו כרב וכן צשמע צה"ג שלא היה כחזק צצפרים (י) כרב שכתב שם מדלאל היצי רבא שיעורא למילתיה ש"מ דאסור צמשהו כרב ועל פי ה"ג מונה צצפרים אלא גרסינן אסור פי' צנותן טעם רבינן ויחנן דהתם ושם מפורש אמאי לא פסיק דלדיר כר' יוחנן וכו' פסק צשאלמות דרב אחאי(י) דרבא כרבי יוחנן ומ"מ לא היה ר"ת פוסק הלכה למעשה לחמץ צפסא וכשהיו מוצאין חטה צצתרגולת רותחת צפסא היה מצריך להשהותה עד אחר הפסק ואור"ת דלע"ג דתנן צזהלות (פ"א מ"י) צעופות וצדגים כדי שתפול לאור ותשרף דברי ר"ש אפי' ילפינן איסור מטומאה דחשיב כמעובל הא פליג התם ר' יהודה צן צתירא וקאמר צעופות וצדגים מעת לעת וצשל תורה הלך אחר המחמיר ואפי' גרס צמשהו כרב דילמא שאני חמץ דחמיר טפי דעובר צצל יראה ולא צדילי מיינה ואע"ג דקא מפרש התם טעמא דקאמר רב לטעמיה כו' רבא פסיק כרב ולא מטעמיה וטעמיה דרב משום דסבר בעלמא דמין צמינו צמשהו וגורין צפסא שלא צמינו אטו מינו אכל לרבא אע"ג דבכל איסורין הוי צנותן טעם אפי' צמינו מחמיר לאסור צפסא צמשהו אפי' שלא צמינו ועוד דצצפרים יאנים לא גרסינן רב לטעמיה אלא ה"ג והא רב ושמואל דלמתי תרווייהו כל איסורין צצתורה שמה צמשהו שלא צמינו צנותן טעם ומשני רב גזר צחמץ שלא צמינו אטו מינו והא דלא חשיב חמץ צפסא צהדי טבל ויין נסך צצריימא דמסייע לרבי יוחנן משום דטבל ויין נסך הוי שלא צמינו צנותן טעם וחמץ אפי' שלא צמינו צמשהו ואף רבי יהודה גאון פסק דוקא צחמץ קאי רבא כרב אכל צשאר איסורין הילכתא כרבי יוחנן ור"ל ועוד הציא ר"ת ראייה צצפרק התערובת (ובחים עט:) צשמעתא (י) דחרצן סבר רבי אליעזר צן יעקב דמין צמינו צטל ומשנת ראצ"ק קב ונקי וסחמא דמגרא נמי קאמר הכי צשליה צילה (דף לה:) גבי ר' אבא דלמר מי שנעטר לו קצ חיטים כו' דקאמר שפיר עבידי דלחיוכו עליה דמי"ש חיטים צשעורין דלא דמין צשאינו מינו צטיל חיטין צחיטין נמי נהי דלר' יהודה לא צטיל לרבנן מיצטל צטיל משמע דהכי הלכתא ולהכי אחיכו עליה אע"ג דר' יהודה מייירי התם מכלל דרישא רבנן מ"מ רבנן התם לא איירי צמין צמינו וצה"ג של אספמיא פוסק דחתיכה צצתיכות צגיט ומילתא דרבא דלמור רבנן צס' אייתו לפסק הלכה וצקוטרס גופיה פסק צצרק צתרא דמסכת ע"ז (דף סו.) גבי פלוגתא דלצי דהא ורבא דללהתא כר' יוחנן דסבר צנותן טעם ויין נסך דקאמר התם צמשהו *אומר ר"ת דדוקא ציין צצמנךך לפני עבודה כוכבים דהא אצמתימין ציין ומים צמים קאי ומים צמים אי אפשר להיות אלא צצמנךך וצתשוצת הגאונים [צצכתב יד] רבינו יוסף ט"ע מלא ר"ת יין נסך שנתנךך לפני עבודת כוכבים אסור צהנאה ואינו צטל אפילו צאלף כמו ששינוי(י) ואלו אסורין ואיסורין בכל שהוא וכו' מכלל דסתם י"ס ושאר איסורין חוץ מצטל ויין נסך צין צמינו צין שלא צמינו צנותן טעם וקשה צמסכתא (י) דקתיא אגרידמין עובר כוכבים שטעם מן הכוס והחזיר לחצית אסור קדח צמינקת ונפלה ממנו טיפה אסור מפני שטיפת יין אסורה ואוסרת בכל שהוא משמע דסתם י"ס אסור בכל שהוא וי"ל דלתיא כר' יהודה דלמר מין צמינו לא צטיל וההיא דקישיקנין דקדים ופסיק עוצד כוכבים אסור צצרק צתרא דמסכת ע"ז (דף עב:) אע"ג דלא מיתסר אלא טיפה הנוגעת צפיו דקסבר נזוק אינו חזר מדשרי צקדים ופסק ישראל יש לפרש דהאי אסור דקאמר היינו דאסור לכתחלה לעשות דאין מצטלין איסור לכתחלה אי נמי למ"ד מין צמינו בכל שהוא קאמר דאסור:

איכא